

Endast för ungarlar! : pikanta berättelser /

Amor

59 C Br.

Roman
Sv.
(D.)
o

1.

Pikanta
berättelser
af
Amor

Endast
för
ungkarlar!

15 öre

Kungl. biblioteket

0 0000 000043102

Endast för Ungkarlar!

Pikanta berättelser

af

Amor

Stockholm & Liljeholmen 1894.
Sjöviks Boktryckeri (Oskar Peterzén).

Bland dem, som 185.. besökte den lilla badorten G—g, var den unge, glade notarien U. . . ., hvilken efter nyss aflagd hofrättsexamen ville njuta eller rättare ansåg sig behöfva en tids rekreation innan han på allvar egnade sig åt fru Justitias tienst.

Han var en helt ung man med särdeles godt hufvud, men, kanske just därför, något oregelbunden. Han egde en egendomlig förmåga att tjusa qvinnor, ehuru han ingalunda var vacker, men han var rolig, underhållande, ja, kunde vara rent af intressant, och så sjöng han romanser med ett svärmiskt tonfall, som förvred damernas hufvuden. Till hans svagheter hörde, att han tyckte mycket om frukt — i synnerhet förhjuden — sak samma om den växt på ett ädelt träd eller ej. Och funnos då några små svårigheter att öfvervinna — ja, då var han förtjust.

Samma sommar hedrades denna badort med besök af en rätt bra till åren kommen enkenåd. Malicen påstod att hon fordom varit svag för kurtis. Nu hade hon dock, klokt

nog, dragit sig ifrån detta slagfält, men som hon ej kunde undvara en skara beundrare, hade hon slagit sig på litteratur. Hon hade blifvit författarinna och skref de allra som sötaste små sonnetter eller idyller, som hon sedan med låtsad blygsamhet uppläste för en skara menniskor, som utbrusto i en mängd rop af hänryckning och beundran med anledning af — hennes charmanta middagar och supéer med de finaste viner etc.

Men som vår notarie ej fäste sig vid det träd frukten vuxit på, så gör ej heller naturen det, ty den generar sig ej för att gifva en Hebes gestalt åt en torparens dotter eller en ladugårdspigas åt en född och burens greffinna.

Och sålunda hände sig att enkenådens kammarjungfru var en utmärkt vacker flicka. För tjugu år sedan hade hennes nåd ej antagit i sin tjenst en så vacker flicka, men nu gjorde det mindre, ty den vackra Sofi kunde ju ej lysa med sitt snille, hvilket hennes nåd trodde sig göra.

Men hin ta' det! Sofi var en pilsk ungdom och det tyckte vår notarie äfven, hvaraf följden blef, att vår notarie blef en litterär rådgifvare åt hennes nåd och hjälpte henne

att skriva romanser, madrigaler, epigram m. m., och Sofi blef notariens — lilla vän.

Men sedan hon sjelf kom ur striden, hade nåden naturligtvis blifvit en sträng sedlighetsapostel och bevakade den vackra Sofi med verkliga argusögon. Tillfällena att plocka och njuta af denna ljuftva frukt voro ytterst sällsynta och svårfunna.

Som jag förut sagt, sökte man alla möjliga tillfällen att roa sig. Nu skulle anställas en höbergningsfest, d. v. s. herrarne körde och damerna åkte i hö't.

Vår notarie, som hade smak för det pikanta, tyckte detta vara ett passande tillfälle att lyfta på förlåten till det allra heligaste och hade därför bedt Sofi att smyga sig in i ett hörn till den mörka ladan, dit en bakdörr ledde.

Godt! Vid bestämd tid smög sig notarien undan och bort till det aftalda stället, der han mycket riktigt påträffade sin sköna.

Tiden var knapp, och utan vidare omständigheter tog vår notarie den sköna i famn och kastade henne i det doftande hö't. Han mötte ett oväntadt motstånd, som han dock tog för koketteri. Men ett par raska tag och — han vann seger.

Men när han åter skulle smyga sig bort, blef han högst öfverraskad af att flickan kastade sig till hans bröst och började häftigt gråta. Han förde henne bort till den lilla bakdörren, som han försigtigt öppnade, då han till sin fasa fick se att det ej var Sofi, utan en af societetens damer, fröken von . . . , en rätt söt och behaglig flicka, om äfven just ej vacker.

Det kostade honom mycken möda att lugna henne, hvilket dock slutligen lyckades honom.

Men isen var nu en gång bruten, och Sofi — fick litet mera ro. — — —

* * *

Tio eller tolf år derefter skulle härads-höfding U . . . passera öfver en flod på färja för att resa till ett tingsställe, för att följande dag börja ting. Det var vid islossningen, och massor af drifis gjorde elfven omöjlig att komma öfver. Men han måste öfver. Man rådde honom att resa till en annan färja en mil längre nedåt floden, der ett bredt isband ännu hindrade isdrefvet. Han lydde rådet.

Kommen fram hade färjan nyss rest af mot andra stranden. Som öfverfarten äfven der var svår, så ansåg man att det skulle dröja minst en timme innan han kunde få fortsätta resan. Hvad var att göra, han måste vänta.

Men det var ganska kallt ännu. Han frågade alltså hvar han möjligen kunde få gå in för att få litet varmt kaffe eller dylikt. Man visade honom till en på stället boende handlande, som understundom brukade hysa resande.

Ankommen dit, frågade han efter herrn i huset. Han var bortrest, men han visades emellertid in i ett rum i andra ändan af huset.

En lurfvig piga stack in hufvudet genom dörren och frågade hvad han ville ha.

”Varmt kaffe“, ljöd svaret.

Han slog sig ned och började bläddra i några planschverk, som lågo der på ett bord.

Efter en liten stund öppnades en dörr bakom honom, och någon kom in. Han vände sig tungt om, men detta hade ej förr skett, än den inkommande släppte både bricka och koppar.

Han betraktade henne nu mera noggrant och kände ögonblickligen igen fröken von . . .

Hon var nu gift med denne handlande.

Nog kom det snart annat kaffe, och jag nästan föreställer mig att vår häradshöfding doppade dugtigt — i kaffet, ty han hann ej komma öfver på tre timmar.

Hjelten i följande historia berättar själf:

“Jag hade helt nyss fyllt 18 år och var gymnasist, hon var 35 år gammal och gift med en gammal, förmögen toddygubbe. Jag var en långväxt slyngel med rätt snutfagert ansigte, som hade lite svårt att placera händerna och att tala utan att först svälja och hade ett ungefärligt begrepp om huru en qvinna såg ut, men ej alls hvad hon dugde till. Hon var en stor och stark qvinna, med en viss medelålders-embonpoint, hade ett rätt vackert ansigte och alldeles magnifikt hår, men med ett visst sinnligt drag öfver munnen och i ögonen. Mannen var, som sagdt är, en gammal toddygubbe, som nog offrade mer åt fader Bacchus än åt fru Venus.

Genast från min ankomst tog fru B— en moderligt vårdande hand om mig och var

mycket vänlig mot mig, hvilket smickrade min ungdomliga fåfänga. Efteråt har jag förstått många af de fina vinkar, hon gaf mig, men då var jag så oerfaret dum, att jag ej gjorde det eller var för blyg att låtsas göra det.

Emellertid följde jag henne instinktmessigt, snart sagdt som en skugga, jag visste ej hvarför. Som hon var litet fetlagd, så hvarken dansade hon gerna eller tyckte om promenader. Men deremot tyckte hon om att läsa romaner, isynnerhet kärleksromaner, till och med om de voro litet vågade och älskade med passion att sitta stilla i en båt och fiska.

Och jag hjälpte henne i båda fallen. Jag läste högt för henne både "Ett rykte" af fru Carlén, Brauns prosaskrifter och till och med ett arbete af Paul de Kock, samt var hennes ständige följeslagare på hennes fisketurer. Dervid voro vi understundom på tumannahand. Ibland medtogo vi vid dessa utfärder en bok och läste vaxelvis högt.

En dag, jag minnes den, som om det varit i går, voro vi ensamma åter ute på en sådan der fisketur. Jag hade rott ut ur viken, och vi voro ett långt stycke ute på fjorden. Vi läste då "Jungfrutornet" och höllo på med Mamma styrmans förelörelscen med Albin.

Vi voro så upptagna af läsningen, att vi ej märkte ett svart moln, som höjt sig på himlen, förr än vi väcktes af ett skarpt åkslag.

Att lyfta draggen och börja ro mot hemmet, var en minuts verk, men innan vi nått femtio alnar, kom en häftig by emot oss. Jag rodde som för lifvet, men snart visade sig att det var omöjligt att kämpa emot den häftiga blåsten. Det fans ej annat att göra än vända och länsa undan. Hade jag ej, som gammal bohuslänspojke varit så sjövan, är fara värdt, att det ändå varit vår sista rodd i denna lilla öppna båt. Vi länsade undan utåt fjorden, och ju längre ut vi kommo, ju värre blef sjön. Slutligen lyckades det oss att komma i lä bakom en liten ö, ej långt från motstående land.

Nu var visserligen faran öfver, men vi voro genomvåta af regn och vågstänk. Stormen lade sig snart, men aflöstes af en frisk kultje i annan riktning. Att genomvåta och trötta som vi voro ro med sidvind och mot dyningen, en och en half mil tillbaka, var ju omöjligt, rätt sent på aftonen, som det var. Till all lycka låg der en liten fiskarstuga på ön, bebodd af en fiskaregubbe, hans gumma och en deras son. Gubben och gossen voro

ute och fiskade, gumman var alltså ensam hemma. Vår begäran, att mot ersättning få hvila der en stund och torka kläderna, bifölls.

Gumman trakterade oss med varmt kaffe med socker, men utan grädde, och groft bröd, smör och litet gräslök, den enda läckerhet, som hon egde.

Derefter lade hon några vedträn i spisen för att torka våra kläder vid och sade sig skola ro öfver sundet till en granne. Hon trodde oss vara mor och son, ty hon hörde att frun kallade mig för du; jag undvek i allmänhet, men nu i synnerhet alla tilltalsord.

När gumman gått, hängde jag upp fruns lätta sommarkappa och, efter någon tvekan, min rock framför elden. Men fru B. generade sig mindre, utan aftog helt lugnt sin klädning, som äfven upphängdes.

På vanligt landligt sätt stod borta i ena hörnet en säng, omgifven af sparlakan. Frun gick bakom sparlakanen och aftog underkjolar och strumpor, som hon räckte ut och bad mig äfven hänga upp. Hon bad mig äfven hänga upp mina kläder. Hon skulle ej se på mig. Jag gjorde halft medvetslöst som man bad mig. I motstående hörn stod en soffa med trälock. Der slog jag mig ned. Men det var rätt kallt,

så att jag snart började frysa, så att jag hakade tänderna.

“Fryser du?” frågade hon.

“Ja, något“, ljöd svaret.

“Kom då hit, här är varmt.“

Jag frös verkligen och gick dit. Och der var varmt, och snart brann blodet som eld i mina ådror, och pulsarne flögo — — — — —

Hon var kunnig och van och hade i mig en tacksam nyläring, som snart ej begärde bättre än att visa prof på min fattningsförmåga.

Under njutningen flyger tiden fort, och en blek dager började sila in genom de små fönsterna, då jag vaknade ur ruset.

Vi skyndade att försätta oss i visibelt skick. Och det var tur, ty knappt voro vi i ordning, innan gumman återkom. Hon trakterade oss med varmt kaffe om igen och berättade, att det var det härligaste väder och att hafvet låg som en spegel.

Gumman fick så rundlig betalning, att jag ej vet hvem som var mest förtjust, hon eller jag. Men några små misstankar måtte dykt upp hos henne, då hon såg i sängen, ty hon smålog.

Fru. B. och jag dukade upp en lång ro-

man, när vi återkommo till G—g, om de favorer vi haft att utstå. Hennes gubbe hade varit mycket ängslig för sin hustru, men i glädjen öfver hennes räddning bjöd han mig på punsch och tog sig en eller par extra toddar.

Vi fortsatte emellertid våra fisketurer och rodde flere gånger ut till gumman, som då alltid bad så höfligt om ursäkt att hon var alldeles tvungen att ro öfver till grannen.

Och då smålog alltid den känsliga frun.

Bland dem som 185 — besökte G—g, intog baron —e på —borg en framskjuten plats inom badsocietyten. —e var mycket liten och något puckelryggig, men naturen, som varit njugg emot honom vis-à-vis yttre förmaner, hade i stället gifvit honom många andra gåtvor. Han hade ett utmärkt godt hufvud, ett muntert sinne och en särdeles hög grad af personlig älskvärdhet. Om så lägges härtill att han var mycket rik och gästfri, då kan man fatta att han var en stor gunstling hos alla, ej minst hos det täcka könet. Han var själen i alla tillställningar och nöjen. Men

han var äfven å sin sida alldeles tokig i fruntimmer. För honom voro alla unga qvinnor tjusande, höga som låga, mörka som blonda, alla, alla, blott för det de hade — kjortlar.

Men, som jag förut sagt, man träffar ofta bland den tjenande klassen lika vackra och trefliga flickor, som bland s. k. bättre folk, mera oftast äro de gladare, ej så sippa och bra mycket mera tillmötesgående. Och de vilja äfven roa sig, dansa och bli kurtiserade. Och det visste baronen och fann intet besynnerligt deri, utan tvärtom. Han hade därför en tid gått och funderat huru han skulle kunna hjälpa äfven dem till ett litet nöje.

Slumpen kom honom till hjälp.

Societeten beslöt att göra en visit en masse till en några mil derifrån belägen annan badort. Nåväl, dagen bestämdes, ångare förhyrdes m. m.

Men just i sista minuten fingo fyra, fem af ungherrarne förhinder. En måste besöka en anhörig, som sjuknat, en annan mådde sjelf illa, en tredje fick ordres etc. och bland dessa baron — e. Herrarne höllo sig visligen undan hela dagen, för att ej sqvallret skulle förråda dem.

Men nu, när all betjeningen var tjenst-

fri, fingo dess kavaljerer, —e's kammartjenare och kusk samt några andra "gentlemän", tillåtelse att för sina damer arrangera ett litet dansnöje. En närbelägen loge dekorerades på bästa sätt, och på utsatt tid infunno sig de inbjudna gästerna. Alla förfriskningar voro utsökta, ty baron —e betalte fiolerna.

Balmusiken bestod af en fiol, en klarnett och — en trumma. Snart stod glädjen högt i tak. Olyckligtvis var damernas antal större än herrarnes, hvilket ju var förargligt, men hvad skulle man göra.

Men hvad var naturligare än att vår baron gjorde en tur dit bort, för att se till dem, som på det hela voro hans gäster.

Vid hans inträde uppstod en viss förlägenhet. Han bad dem dock vara ogenerade, men ett visst tvång rådde ända tills baronen bjöd upp den vackra Amanda och muntert svängde om med henne.

En liten stund senare kom löjtnant S. och ej långt derefter notarien P. o. s. v.

Nu blef lif i spelet, och nöjet fortgick i flera timmar under lifvad sinnesstämning.

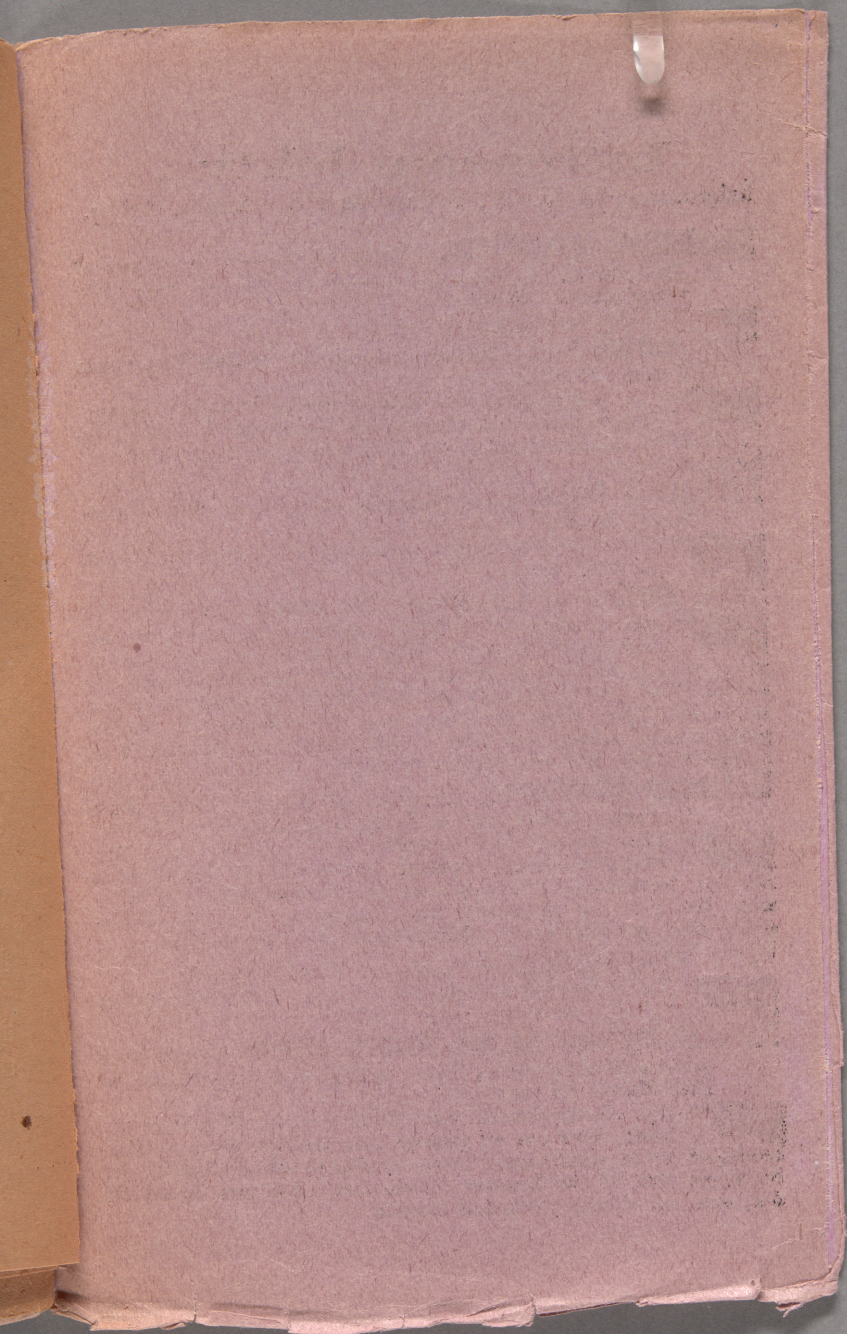
Frampå aftonen serverades en liten landtlig supé. Men sinnesstämningen steg ännu mer, då baronen lät flytta in ett par korgar

champagne. Det eldiga vinet kommo kinder och ögon att låga, sinnesstämningen blef romantisk, månen höjde sitt silfverklot öfver horisonten, det doftade så friskt från den närbelägna skogen, gräsmattorna derinne i den poetiska skuggan under träden sågo så inbjudande ut, det nyslagna hö't, som var hopsamladt i stackar, spred en berusande, lockande doft. Man spred sig, man började plocka blommor och bryta rosor och liljor — — — — —

Vid ångarnes återkomst fram på morgonen voro alla synbara spår af festen utplånade, men minnet stod qvar af en i allo angenäm tillställning, der glädjen varit förnästa gästen och etikett och förställning varit förvista och naturen oinskränkt herskarinna.

Honny soit qui mal y pense!

Intressant lektyr,

utkommen på J. W. Svenssons i Stockholm förlag.

Samhällets pestbölder, bidrag till fin-de-siècle-moralen af En erfaren. I. Våra ockrare. 25 öre. II. Våra bränvinsadvokater. 25 öre.

Lättläst, upplysande och nyttig.

"Fri kärlek." En hufvudstadsberättelse af Den Vandrande Juden. 15 öre.

En nog pikant, men dock ej osedlig kulturbild ur uppkomlingarnas och det moderna Stockholms historia. Rekommenderas åt alla Tammar och Meijerskälmkor samt andra sedlighetsgalningar.

Förbjuden frukt, i presterskapets lustgård plockad af Pius Mars. 15 öre.

Ytterst roande, sanna anekdoter, som belysa det "svarta gardets" moral.

Läsarpresten, af **Sam Slick**. Ny upplaga. 15 öre.

Detta arbete, hvars första upplaga hälsades med mycket bifall och en sådan efterfrågan, att den snart var utsåld, är i dessa dagar af skenhelighet och hyckleri ett apropå för dagen. Förf. ser saker och personer, idéer och strömningar med skarp och sund blick samt laggar ej fingrarna emellan, det må gälla hvilka sekter som helst. Sällan torde charlataneriet få så mycket ris som just i denna lilla broschyr.

Kolerans dödsfiende, humoresk af Funny Fellow, jämte koleramatsedlar" af dr H. J. Elplense. 25 öre.

Den genom sitt å Albambra uppförda glada "spex" Ta-ra-ra-bom-de-ay populäre humoristen ger här de bästa råd för bekämpande af den hemska orientaliska gästen. Skrattar man inte ihjäl sig vid läsningen af broschyren, så är man åtminstone säker mot koleran. — "Matsedlarna" äro "thesso lik".

Våra bolagskrogar af "professor Glas". 15 öre.

Stockholmsbilder tagna på kornet. Intressanta studier för — nykterister.

En statskyrkoprest vid Amors altare. Galanta prestehistorier, från verkligheten upptecknade af Pius Mars. 15 öre.

Nya Boktryckeriet, som alltjämt bjuder på pikanta nyheter, låter här en gammal man meddela några verklighetsbilder ur en schartauansk prests hycklande och gnidiga lif, der begreppet »full af hin» kommer till sin rätt. Bör vara lärorik för den, som vill studera presternas historia.

Inches

1

2

3

4

5

6

7

8

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue

Cyan

Green

Yellow

Red

Magenta

White

3/Color

Black

